Κρίσιμα στοιχεία των πολιτικών εξελίξεων

1. Τόσο στην Ελλάδα, όσο και στην Ευρώπη και ολόκληρο τον κόσμο βρισκόμαστε εντός μιας δίνης σοβαρών πολιτικών εξελίξεων. Από τη μια, η όξυνση της καπιταλιστικής επίθεσης στα ζωτικά πεδία των όρων επιβίωσης των εργαζομένων, της ποιότητας ζωής, της καταστροφής του περιβάλλοντος, του ζητήματος του πολέμου/ειρήνης, αναδεικνύει σε πρώτο πλάνο και συχνά με «γυμνό τρόπο» την αστική στρατηγική και την κυριαρχία της στην άμεση κοινωνική και πολιτική αντιπαράθεση. Από την άλλη, παρά την εμφανή ευρεία κοινωνική οργή- δυσαρέσκεια και τη συσσωρευμένη αγανάκτηση της εργαζόμενης πλειοψηφίας, παρά τα κατά καιρούς κοινωνικά ξεσπάσματα και αγώνες και τις ενστικτώδεις πολιτικές διεκδίκησης των κεκτημένων που χάνονται, από τα εργατικά και λαϊκά στρώματα και τη μετατροπή τους σε πολιτικές μάχες, στον παρόντα πολιτικό χρόνο είναι εκκωφαντική η απουσία μιας συνολικής πολιτικής εναλλακτικής στρατηγικής απάντησης από τις αντισυστημικές δυνάμεις κομμουνιστικής και αριστερής αναφοράς στην κοινωνία και η αδυναμία συγκρότησης απάντησης του εργατικού και λαϊκού κινήματος

2.Στην Ελλάδα, η μετεκλογική καταιγίδα αντιλαϊκών νόμων από την κυβέρνηση της ΝΔ, παρά την πολιτική της ήττα στις ευρωεκλογές και κυρίως την μη νομιμοποίηση των πολιτικών που εφαρμόζει, **αποδεικνύει πως οι εκλογικές αποτυπώσεις συσχετισμών παρά τη σημασία τους, δεν κρίνουν το προς τα που θα πάνε τα πράγματα.**

Κλείσιμο ΛΑΡΚΟ, ιδιωτικοποίηση του ΕΣΥ και της ψυχικής υγείας, μοντέλο ΔΕΗ-Χρηματιστήριου Ενέργειας σε όλες τις πρώην ΔΕΚΟ μέσω του μνημονιακού υπερταμείου, ιδιωτική εταιρεία διαχείρισης του νερού και των υδάτινων πόρων, ψηφιακό εξ αποστάσεως σχολείο, 6ήμερη εργασία και κατάργηση του 8ωρου, ιδιωτική διαχείριση δασών, είναι μερικά μόνο παραδείγματα που περιλαμβάνει το καλοκαιρινό νομοθετικό μενού. Οι αντιδράσεις απέναντί τους δεν φαίνεται προς το παρόν ότι μπορούν να ανακόψουν το νομοθετικό οδοστρωτήρα και την επακόλουθη εφαρμογή του, ενώ οι κοινοβουλευτικές αντιπαραθέσεις δεν πείθουν ούτε επιφανειακά ότι υπάρχει άλλη καλύτερη πολιτική προοπτική σε αυτό το επίπεδο. Και δεν πρόκειται να υπάρξει. Την ίδια στιγμή ο Μητσοτάκης στη ΔΕΘ παινεύεται για το «τσουνάμι επενδύσεων» εννοώντας την άφθονη ροή χρήματος προς τους επιχειρηματικούς ομίλους, ενώ η άμεση και έμμεση φοροληστεία, οι συνεχώς αυξανόμενες

τιμές λόγω ακρίβειας στα βασικά αγαθά και η περικοπή κοινωνικών δαπανών δημιουργούν προκλητικά υπερπλεονάσματα.

3. Το πολιτικό σύστημα ωστόσο, κάθε άλλο παρά διανύει περίοδο σταθερότητας και σιγουριάς. Παρά την απουσία κοινωνικής και πολιτικής αντιπολίτευσης στη ΝΔ από τις κοινοβουλευτικές δυνάμεις, υπάρχουν σοβαροί τριγμοί. Η πολιτική της ΝΔ απονομιμοπείται στη λαϊκή συνείδηση. Το έγκλημα στα Τέμπη χαίνει ως ανοιχτή πληγή, ενώ οι πλημμύρες και μεγάλες πυρκαγιές, η ανυπολόγιστη οικολογική καταστροφή, δημιουργούν εκτεταμένες ζώνες δυσφορίας που μπορεί ανά πάσα στιγμή να εκραγούν. Απαιτούνται ωστόσο πολιτικές προϋποθέσεις για αυτό. ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ οδηγούνται σε πλήρη πολιτική απαξία, που έχει ως βασικό υπόβαθρο την παντελή απουσία αντιπολίτευσης στη ΝΔ και την συνολική τους συναίνεση στην ευρωενωσιακή πολιτική της. Από την άλλη, το ΚΚΕ ενώ αναπτύσσει μια αγωνιστική και πολιτική δραστηριότητα με στόχο την επικοινωνία με τη δυσαρέσκεια και τη μετατροπή της σε εκλογική και πολιτική επιρροή υπέρ του, δεν θέτει συνολικούς ανατρεπτικούς στόχους, που αφενός θα «κόνταιναν» τον δήθεν μονόδρομο των αντεργατικών «μεταρρυθμίσεων» και αφετέρου θα έδιναν δυναμική στους αγώνες δημιουργώντας προοπτική για μια συνολική αντικαπιταλιστική ανατροπή, με την αναχαίτιση των αντιλαϊκών πολιτικών και την επιβολή καταχτήσεων και νικών ενάντια στον αντίπαλο. Εμφατικό παράδειγμα αποτελεί η περίπτωση της ΛΑΡΚΟ όπου η υπεράσπιση των θέσεων εργασίας συνδέεται όχι με την αποτροπή της ιδιωτικοποίησης και την απαίτηση για δημόσια ιδιοκτησία, αλλά με τη δέσμευση του «επενδυτή» να μη κάνει απολύσεις, ενώ προφανώς το κεφάλαιο από τη φύση του επιβάλει την απαξίωση της εργατικής δύναμης και την περικοπή των θέσεων εργασίας, την διατήρηση μερικών από αυτές με δυσμενέστερους όρους.

Η Κυβέρνηση αξιοποιεί το κενό αντιπολίτευσης που αφήνουν ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ και υπόσχεται στο κεφάλαιο, με λόγια και πράξεις, πως είναι η ΝΔ το κόμμα που με «σταθερότητα» θα βγάλει τη χώρα στο ξέφωτο του 2027, το κόμμα που μπορεί να εγγυηθεί τα συμφέροντά τους. Παρόλα αυτά στην κυβέρνηση της ΝΔ, αλλά και συνολικά στο αστικό πολιτικό σύστημα υπάρχουν σοβαροί τριγμοί, όσο αφορά το έδαφος των ακολουθούμενων πολιτικών και τις κοινωνικές αντιδράσεις. Ακριβώς αυτό μπορεί να αποδειχθεί το έδαφος για υποχωρήσεις και δείχνει ότι υπάρχουν περιθώρια ώστε ένα μαχητικό ανατρεπτικό κίνημα να αποσπάσει νίκες και να δημιουργήσει ρήγματα στις αντιλαϊκές πολιτικές. Στις συνθήκες αυτές, η αδυναμία των κινηματικών δυνάμεων και του εργατικού κινήματος να διαγνώσουν σε βάθος τη νέα κατάσταση, να συνολικοποιήσουν

την αντιπαράθεση, να αναπτύξουν πολιτική ανατρεπτική γραμμή για την αναγκαία αντεπίθεση, ενώ το πολιτικό κενό ως μία εκδοχή δεν θ' αργήσει να καλυφτεί από τα πολυποίκιλα ρεύματα του κοινωνικού κανιβαλισμού. Είναι σαφές ότι το «πολιτικό χρώμα» της δυσαρέσκειας κάθε άλλο παρά είναι δεδομένο, αντίθετα, η ακροδεξιά εντείνει την παρέμβασή της, ενώ και η ίδια η ΝΔ τροποποιεί συστηματικά τον πολιτικό της λόγο σε μια προσπάθεια ενσωμάτωσης της κριτικής από τα δεξιά της και δεν είναι λίγα τα παραδείγματα στην Ε.Ε. που η δυσαρέσκεια παίρνει ακραία αντιδραστική κατεύθυνση.

4. Στο επίπεδο των διεθνών καπιταλιστικών υπερεθνικών σχηματισμών όπου η Ελλάδα είναι στρατηγικά προσδεμένη τουλάχιστον από το τέλος του Β΄ Παγκόσμιου Πολέμου έχουμε δυσμενείς εξελίξεις για τους λαούς και τις ελευθερίες τους. Στο πεδίο των πολέμων που είναι σε εξέλιξη (Γάζα, Ουκρανία κ.λπ.) και της γενικότερης πολεμικής προετοιμασίας, για τους λαούς συσσωρεύονται νέα δεινά. Με τη στήριξη της τεράστιας αρμάδας των ΗΠΑ στην Α. Μεσόγειο αλλά και συνολικά του ΝΑΤΟ/ΕΕ, το κράτος-δολοφόνος του Ισραήλ κλιμακώνει την επίθεση στη Γάζα αλλά και στη Δυτική Όχθη, χωρίς όμως να μπορεί να κάμψει την Παλαιστινιακή αντίσταση, επιτίθεται στο Λίβανο και τελευταία με την επίθεση στο Ιράν επιδιώκει σαφώς γενίκευση του πολέμου, ώστε να στερεωθεί βαθύτερα η συστράτευση της «Δύσης» μαζί του και να αποσυνδεθεί όσο γίνεται η συζήτηση από τη γενοκτονία-εθνοκάθαρση στην Παλαιστίνη.

Ξεχωριστή σημασία έχει η κλιμάκωση της ανοιχτής συμμετοχής της Ελλάδας στο πλευρό Ισραήλ-ΗΠΑ, όπως αναδείχθηκε και με τις αποκαλύψεις για τον ενεργό ρόλο των Ελλήνων εφοπλιστών, τη μεταφορά πυρομαχικών και καυσίμων όπως με τη Motor Oil και βέβαια ο κομβικός ρόλος που έχουν οι αμερικανικές βάσεις όπως η Σούδα. Φανερώνει ακόμη μια φορά την υλοποίηση της στρατηγικής συμφωνίας επί κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ ανάμεσα σε Ελλάδα-Ισραήλ-Κύπρο και γιγάντιες πολυεθνικές, για την εκμετάλλευση των ΑΟΖ στη Μεσόγειο και την κερδοφορία του κεφαλαίου. Αποτελεί συνέχεια του στρατιωτικού κοινού δόγματος ανάμεσα σε Ελλάδα, Αίγυπτο, Ισραήλ και Κύπρο στον ενδοιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό και την διεκδίκηση καλύτερης θέσης της αστικής τάξης της Ελλάδας σε αυτόν. Η όξυνση της έντασης με την εισβολή της Ουκρανίας στο Κουρσκ της Ρωσίας το προηγούμενο διάστημα -που δεν αλλάζει όπως φαίνεται τη δυναμική υπέρ της τελευταίας στις επιχειρήσεις στο Ντονμπάς- φανερώνει ότι κάθε άλλο παρά έχουν εξαντληθεί τα «όπλα» ΝΑΤΟ και Ρωσίας. Αναδεικνύεται για άλλη μια φορά το απρόβλεπτο της εξέλιξης κάθε πολέμου, ειδικά σήμερα που μπαίνει πιο επιτακτικά στο

τραπέζι η πυρηνική απειλή, καθώς την ίδια στιγμή στον αστικό κόσμο της «Δύσης» αναπτύσσονται έντονα και δεύτερες σκέψεις για «διαπραγμάτευση» στο Ουκρανικό για να μεταφερθεί η ένταση πιο κοντά και περισσότερο άμεσα ως προτεραιότητα σε κινήσεις ενάντια την άνοδο της Κίνας στον διεθνή καταμερισμό του καπιταλιστικών και ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Η πιθανή κλιμάκωση χρήσης νέων ισχυρών όπλων στα βάθη της Ρωσίας, μπορεί να οδηγήσει σε πολύ επικίνδυνες εξελίξεις. Η γενική τάση για είσοδο σε μια νέα πολεμική εποχή του καπιταλισμού, αποτυπώνεται και στο γεγονός ότι ο κύκλος εργασιών των πολεμικών βιομηχανιών όλου του κόσμου (με τις πέντε πρώτες να έχουν βάση τις ΗΠΑ) εκτιμάται για το 2026 σχεδόν διπλάσιος από αυτόν του 2021.

Ταυτόχρονα, έχουν βάλει την υπογραφή τους στη νέα αντιμετανεστευτική συμφωνία της Ε.Ε, στη λογική της Ευρώπης-φρούριο που μαζί με τις συμφωνίες Ε.Ε.-Τουρκίας έχει γεμίσει πνιγμένους πρόσφυγες τη Μεσόγειο, εξαθλιωμένους μετανάστες και παιδιά που ζουν σε κολαστήρια, καλλιεργώντας ταυτόχρονα το δηλητήριο του ρατσιστικού μίσους και τις ιδέες του εθνικισμού. Πρόκειται για μια ακροδεξιά που ενισχύεται στο έδαφος των πολιτικών διαρκούς λιτότητας και φτώχειας από όλες τις μνημονιακές και κατοπινές κυβερνήσεις. Στην Ελλάδα οι πολεμικοί προϋπολογισμοί καλπάζουν εντείνοντας τα στοιχεία της κρίσης. Λεφτά για υγεία – παιδεία δεν υπάρχουν, αλλά υπάρχουν για νέα όπλα. Ουσιαστικά με την ομολογία των αξιωματούχων της ΕΕ αλλά και στην Ελλάδα η ΕΕ μπαίνει σε μια οικονομία πολέμου.

Για να πιαστούν τα «ματωμένα πλεονάσματα» του πρόσφατου δημοσιονομικού «σύμφωνου σταθερότητας και ανάπτυξης» και οι πολεμικές δαπάνες των πολλών δις (δεύτερη στο ΝΑΤΟ η Ελλάδα με πάνω από 2% του ΑΕΠ) διαλύεται η δημόσια υγεία, συγχωνεύονται χιλιάδες σχολικά τμήματα στην εκπαίδευση, οι μισθοί παραμένουν παγωμένοι και ουσιαστικά μειώνονται για 15 περίπου χρόνια και βρίσκονται στα χαμηλότερα επίπεδα σε όλη την ΕΕ. Η πολιτική αυτή επιδεινώνει την ήδη άσχημη κατάσταση των λαϊκών στρωμάτων, ενισχύει την δυσαρέσκεια και τον θυμό που με κάποιες προϋποθέσεις μπορεί να εκδηλωθούν κοινωνικά με ορμητικό και ανατρεπτικό τρόπο. Η κυβέρνηση, όπως επιβεβαιώθηκε και από την ομιλία και τη συνέντευξη στη ΔΕΘ του Μητσοτάκη, διαχειρίζεται με αντεργατικό και αντιλαϊκό τρόπο την ήδη δύσκολη κατάσταση της οικονομίας και της κοινωνίας, παίρνοντας μέρος στην πολεμική προετοιμασία της ΕΕ.

5. Το Υπουργείο προχώρησε το καλοκαίρι σε μπαράζ αντιεκπαιδευτικών μέτρων. Προωθεί το «ψηφιακό σχολείο» σε

βάρος των μορφωτικών δικαιωμάτων, αφού αντικαθιστά τη ζωντανή εκπαιδευτική διαδικασία μέσα στην τάξη με την τηλεκπαίδευση, αλλά και το «ψηφιακό φροντιστήριο» αντί της ενισχυτικής και πρόσθετης διδασκαλίας και άλλων αντισταθμιστικών μέτρων. Εκατοντάδες θέσεις εργασίας θα χαθούν με την εφαρμογή του μέτρου.

Η αντιμετώπιση της σχολικής βίας, ο επαγγελματικός προσανατολισμός για μαθητές Α΄ Λυκείου, η επιμόρφωση των εκπαιδευτικών, λειτουργίες των ΕΠΑΛ και των ΣΑΕΚ (πρώην ΙΕΚ) παρέχονται για πρώτη φορά κι από ιδιωτικούς φορείς. Κυβέρνηση και υπουργείο απαντούν στον πολύχρονο αγώνα των εκπαιδευτικών κατά της αξιολόγησης με ισχυρό όπλο την απεργία αποχή, με ποινικοποίηση συνδικαλιστικών δικαιωμάτων, με τιμωρία της ελευθερίας του λόγου, διώξεις και πειθαρχικά γιατί δεν μπορούν να υποτάξουν τους εκπαιδευτικούς.

Εκατοντάδες οι καταργήσεις τμημάτων, περισσότερα ακόμα κι από 27 παιδιά στα τμήματα για εξοικονόμηση εκπαιδευτικών στο πλαίσιο της πολιτικής της λιτότητας για τον λαό και των ασύστολων κερδών για τους λίγους. Τα νέα μέτρα συνεχίζουν την σκληρή αντιεκπαιδευτική πολιτική σε βάρος του δημόσιου σχολείου, μαθητών κι εκπαιδευτικών (Τράπεζα θεμάτων, ΕΒΕ, αξιολόγηση συνδεδεμένη με επιδόσεις μαθητών κι εξετάσεις PISA, ιδιωτικά ΑΕΙ, ισοτιμία πτυχίων κολεγίων-ΑΕΙ, μεταγυμνασιακές σχολές κατάρτισης κ.ά.). Προετοιμάζουν Εθνικό Απολυτήριο με υπολογισμό των βαθμών στις τρεις τάξεις του Λυκείου για εισαγωγή στα ΑΕΙ και διαγωνισμό ΑΣΕΠ και προσοντολόγιο για διορισμό και προσλήψεις αναπληρωτών.

Οι περικοπές δαπανών, η εξαφάνιση θέσεων εργασίας και τα ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια είναι τα χαρακτηριστικά της αντιεκπαιδευτικής πολιτικής της ΝΔ.

Με τον πρόσφατο νόμο για την ΤΕΕ θα δημιουργηθούν μεγάλες δομές τεχνικής εκπαίδευσης ο βασικός μοχλός διοίκησης των οποίων θα αποτελείται απ’ τους εκπροσώπους του ιδιωτικού τομέα και δευτερευόντως απ’ τον Δήμο. Θα είναι δηλαδή η αγορά και τα συμφέροντά της που θα αποτελέσουν τον βασικό πυλώνα κατευθύνσεων και αποφάσεων στην εκπαιδευτική λειτουργία των ΕΠΑΛ – ΕΚ και των αντίστοιχων δομών κατάρτισης ΕΣΚ – ΣΑΕΚ (ΙΕΚ).

Η υποχρηματοδότηση των σχολείων ακόμη και για τις στοιχειώδεις ανάγκες τους θα σηματοδοτήσει την επέλαση των ιδιωτών και χορηγών σε ακόμη μεγαλύτερη έκταση από σήμερα και θα μετακυλήσει το κόστος στους εργαζόμενους. Δεν είναι τυχαίο ότι: ένας στους δύο εργαζόμενους του ιδιωτικού τομέα

(49%) καταβάλλει τουλάχιστον 500 ευρώ σε εκπαιδευτικές δαπάνες για τα παιδιά του σε μηνιαία βάση, ενώ το 30% ξοδεύει τουλάχιστον 750 ευρώ, τουλάχιστον έναν μηνιαίο κατώτατο μισθό. Επίσης είναι εμφανές ότι το ΥΠΑΙΘΑ μετέφερε κονδύλια από τις προσλήψεις αναπληρωτών στους μόνιμους διορισμούς με αποτέλεσμα πανελλαδικά να υπάρχουν 18 χιλιάδες κενά αρχές Σεπτεμβρίου, ενώ τέλη Οκτώβρη παραμένουν ακάλυπτα τουλάχιστον 9 χιλιάδες σε γενική παιδεία κι ειδική αγωγή μετά από δύο φάσεις αναπληρωτών.

6. Οι εξελίξεις στο χώρο της εκπαίδευσης, από τους αγώνες των εκπαιδευτικών ενάντια στην αξιολόγηση μέχρι τους αγώνες του φοιτητικού κινήματος ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια, οι αντιστάσεις στις στρατηγικές επιλογές αναδιαρθρώσεων της κυβέρνησης-ΕΕ-ΟΟΣΑ και στην επιχειρηματική λειτουργία της Παιδείας, **αντιμετωπίζονται με ποινικοποίηση και καταστολή,** με εισβολές των ΜΑΤ στα πανεπιστήμια και συλλήψεις φοιτητών και εργαζομένων όπως του σωματείου στην έρευνα (ΣΕΡΕΤΕ), απολύσεις διοικητικών υπαλλήλων και του επί 19 χρόνια συμβασιούχου Δημήτρη Αντωνίου, με σκλήρυνση των πειθαρχικών μέτρων και διώξεων για τους εκπαιδευτικούς που υλοποιούν αποφάσεις των συλλογικών τους οργάνων.

Αυτοί οι αγώνες που μπλοκάρουν την κυβερνητική πολιτική και επιδιώκουν να ηττηθεί η πολιτική της Ε.Ε. και του ΟΟΣΑ, που αποσκοπούν στην αποτροπή της διάλυσης του δημόσιου σχολείου, της μετατροπής του σε επιχείρηση, με είσοδο εργολάβων, ιδιωτών και χορηγών, αγώνες που θέλουν να σταματήσουν την αξιολόγηση, την κατηγοριοποίηση σχολείων-εκπαιδευτικών, τη γονεϊκή ελεύθερη «επιλογή», την υποταγή και τη διοικητική επιβολή, διώκονται και ποινικοποιούνται. Αυτοί οι αγώνες διεκδικούν πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς και γνήσιες ΣΣΕ, παύση των πειθαρχικών διώξεων, εργασιακά δικαιώματα, εκφράζουν τη συνολική αντίσταση χιλιάδων εκπαιδευτικών στην αλλαγή του DNA της εκπαίδευσης που κορυφώνεται στην απεργία-αποχή από την ατομική αξιολόγηση και **αποτελούν αγκάθι για το ΥΠΑΙΘΑ και την κυβέρνηση της ΝΔ.**

Η κυβέρνηση και το ΥΠΑΙΘΑ προσπαθούν με ΕΔΕ και πειθαρχικές διώξεις από τη μία να ανακόψουν τον αγώνα των διορισμένων πρόσφατα εκπαιδευτικών που απειλούνται και εκβιάζονται για να προσκυνήσουν και από την άλλη να παραδειγματίσουν και να κτυπήσουν το φρόνημα όλων όσοι αγωνίζονται. Στελέχη εκπαίδευσης, συντονιστές, Διευθυντές/τριες, σύμβουλοι εκπαίδευσης δηλώνουν πρόθυμοι, προωθούν και συμμετέχουν στο νέο αυταρχικό καθεστώς που επιχειρείται να εγκαθιδρυθεί.

7. Είναι δεδομένος ο «επιτελικός» ρόλος του κρατικού κυβερνητικού εργοδοτικού συνδικαλισμού στα μεγάλα συνδικάτα (ΑΔΕΔΥ-ΟΛΜΕ-ΔΟΕ) που επιχειρεί την ανάσχεση και την προληπτική καταστολή των αγώνων και βρίσκεται σε πλήρη συμμαχία και σχέδιο νομιμοποίησης της κυβέρνησης. Παρόλο που στην πρόσφατη απεργία της 23ης Οκτωβρίου εξαναγκάζεται λόγω της μεγάλης πίεσης των από κάτω να τηρήσει τα προσχήματα. Είναι οι ίδιες δυνάμεις που ως κομματικός βραχίονας στις εκπαιδευτικές Ομοσπονδίες (ΔΟΕ-ΟΛΜΕ) αρνούνται να ψελλίσουν το παραμικρό για την αναγκαιότητα ξεσηκωμού και τη στήριξη των κινητοποιήσεων, δεν βγάζουν στοιχειώδη αντικυβερνητικό λόγο και αιτήματα. Επιχειρούν να επιβάλλουν την αποσύνδεση της 24ωρης στις 20/11 από τη μάχη για την αξιολόγηση με το πρόσχημα ότι προέχει το μισθολογικό. Τρέχουν αγκαλιά με τη Διοίκηση και το κράτος να εφαρμόσουν τις e-εκλογές και το ν. Χατζηδάκη για τη διάλυση των σωματείων.

Ενώ δεν καταδεικνύεται πια μόνο η αναγκαιότητα αλλά και ο ρεαλισμός του παρατεταμένου αγώνα και με απεργιακή κλιμάκωση ενάντια στις αντιεκπαιδευτικές πολιτικές, ο παραλογισμός και η γονυκλισία της πλειοψηφίας (ΔΑΚΕ-ΣΥΝΕΚ-ΠΕΚ) της ΟΛΜΕ δεν έχει ακόμα καταρριφθεί. Μόλις πριν λίγες μέρες αποφάσιζε την αναγκαιότητα 3ωρης στάσης για την κινητοποίηση της ΠΔΕ για τις διώξεις, αλλά καλούσε τις ΕΛΜΕ να το πράξουν μόνες τους! Από την άλλη η αλλοπρόσαλλη τακτική του ΠΑΜΕ στο Δημόσιο και ιδιωτικό τομέα καλά κρατεί, συμβάλλοντας καθοριστικά σε κατακερματισμένες απεργίες αντί του συντονισμού και του κοινού απεργιακού μετώπου! Ενώ οι δυνάμεις του στην ΟΛΜΕ πρότειναν συμπληρωματικές στάσεις εργασίας για την συμμετοχή και στα δύο συλλαλητήρια της Τετάρτης 23/10, στην ΑΔΕΔΥ στην πρόταση των ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΝ σώπαιναν, αφήνοντας εκ των πραγμάτων την πρωτοβουλία των κινήσεων στην πλειοψηφία (ΔΑΚΕ-ΔΗΣΥΠ-ΕΑΕΚ-Δημ. Ανατροπή). Στο ίδιο μοτίβο με την πρόσφατη απεργία των Υγειονομικών, όπου όλοι μαζί καλούσαν σε απλή στήριξη, παρουσία συνδικαλιστικών στελεχών και εκλεγμένων αντιπροσώπων αρνούμενοι κάθε πρόταση ενοποίησης του αγώνα και μαζική κίνηση των εργαζομένων.

8. Οι εκπαιδευτικοί και όλοι αγωνιζόμενοι κλάδοι εργαζομένων μπορούμε να νικήσουμε! Η κυβέρνηση και η πολιτική της δεν είναι παντοδύναμη. Σε αυτό το δρόμο καλούμε σε μαζικό ξεσηκωμό, να γίνουμε αντίπαλος και κοινωνική-ταξική αντιπολίτευση στην πολιτική τους. Στους δρόμους δημιουργούνται τα ρήγματα για να βρει διέξοδο η κοινωνική οργή, να σπάσει η ατομική λύση, να ανατρέψουμε όσα φαντάζουν ανυπέρβλητα, να ζήσουμε αλλιώς!

Με εργατικό κίνημα βαθιά πολιτικό, με άμεσες μαζικές συνελεύσεις στους χώρους εργασίας, συλλαλητήρια και συντονισμό πρωτοβάθμιων σωματείων. Με την αυτοοργάνωση εργατικών σχημάτων και επιτροπών αγώνα, συλλογικοτήτων γειτονιάς καλούμε να *πάρουν όλοι/ες θέση σύγκρουσης.*

Με σ.α.χ.

Ακρίτας Καλούσης_Γιάννης Μαρίνης